

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Artykuł 282 traktatu (obecnie art. 335 TFUE) stanowi, że Unia jest reprezentowana przez Komisję; — art. 335 TFUE z jednej strony oraz art. 103 i 104 rozporządzenia finansowego z drugiej strony stanowią, iż Unia jest reprezentowana przez każdą z instytucji w sprawach administracyjnych związanych z funkcjonowaniem każdej z nich z takim ewentualnym skutkiem, że organy — wyłącznie lub nie — mogą stawać przed sądem; — nie ulega wątpliwości, że zapłata zawyżonych cen na rzecz podmiotu wykonującego zamówienie będąca konsekwencją utworzenia kartelu jest objęta zakresem pojęcia „oszustwa”; — w prawie belgijskim stosuje się zasadę *lex specialis generalibus derogat*; — czy jeżeli ta zasada prawa znajduje również zastosowanie w prawie Unii podjęcie inicjatywy w celu wniesienia skarg nie należało do poszczególnych instytucji (z wyjątkiem przypadków, w których Komisja sama występowała w roli podmiotu udzielającego zamówienia)?
- b) (pytanie pomocnicze) Czy Komisja nie powinna była przynajmniej dysponować pełnomocnictwem udzielonym jej przez inne instytucje w celu reprezentowania ich interesów przed sądem?
- 2) a) Artykuł 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 ust. 1 europejskiej konwencji praw człowieka gwarantują każdej osobie prawo do rzetelnego procesu z czym wiąże się zasada, że nikt nie może być sędzią we własnej sprawie. Czy z zasadą tą jest zgodna sytuacja, w której Komisja najpierw występuje jako organ ochrony konkurencji i nakłada sankcję za zarzucane zachowanie, czyli utworzenie kartelu, które stanowi naruszenie art. 81 traktatu (obecnie art. 101 TFUE) i uprzednio sama prowadziła dochodzenie w ramach tego postępowania a następnie przygotowuje postępowanie w sprawie odszkodowania przed sądem krajowym i podejmuje decyzję w sprawie wniesienia skargi przy czym ten sam członek Komisji jest odpowiedzialny za obydwie kwestie, które są ze sobą związane a dodatkowo sąd krajowy, do którego się zwrócono nie może zmienić decyzji nałożeniu sankcji?
- b) (pytanie pomocnicze) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a, czyli stwierdzenia niezgodności, w jaki sposób poszkodowany (Komisja lub instytucje lub Unia) może w przypadku czynu bezprawnego (utworzenia kartelu) na podstawie prawa Unii dochodzić odszkodowania, które również stanowi prawo podstawowe?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 28 kwietnia 2011 r. — Anton Las przeciwko NV PSA Antwerp

(Sprawa C-202/11)

(2011/C 219/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Anton Las

Strona pozwana: NV PSA Antwerp

Pytania prejudycjalne

Czy flamandzki dekret w sprawie używania języków z dnia 19 lipca 1973 r. narusza art. 39 WE dotyczący swobodnego przepływu pracowników w Unii Europejskiej w zakresie, w jakim nakazuje, pod sankcją nieważności, każdemu przedsiębiorstwu, którego siedziba znajduje się w regionie obowiązywania języka niderlandzkiego, redagowanie w tym języku wszystkich dokumentów dotyczących stosunku pracy, gdy zatrudnia pracownika na stanowisku o charakterze międzynarodowym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Grondwettelijk Hof (Belgia) w dniu 28 kwietnia 2011 r. — All Projects & Developments NV i in.

(Sprawa C-203/11)

(2011/C 219/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Grondwettelijk Hof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: All Projects & Developments NV

Bouw- en Coördinatiekantoor Andries NV

Belgische Gronden Reserve NV

Bouwonderneming Ooms NV
Bouwwerken Taelman NV
Brummo NV
Cordeel Zetel Temse NV
DMI Vastgoed NV
Dumobil NV
Durabrik NV
Eijssen NV
Elbeko NV
Entro NV
Extensa NV
Flanders Immo JB NV
Green Corner NV
Huysman Bouw NV
Imano BVBA
Impact Ontwikkeling NV
Invest Group Dewaele NV
Invimmo NV
Kwadraat NV
Liburni NV
Lotinvest NV
Matexi NV
Novus NV
Plan & Bouw NV
7Senses Real Estate NV
Sibomat NV
Tradiplan NV
Uma Invest NV
Versluys Bouwgroep BVBA
Villabouw Francis Bostoen NV
Willemen General Contractor NV
Wilma Project Development NV
Woningbureau Paul Huyzentruyt NV .
Strona pozwana: Ministerraad
Vlaamse regering
Immo Vilvo NV
PSR Brownfield Developers NV
College van de Franse Gemeenschapscommissie
Franse Gemeenschapsregering

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 i 108 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej [TFUE], same w sobie, bądź w związku z decyzją Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby środki ustanowione w art. 3.1.3, 3.1.10, 4.1.20 § 3 ust. 2, 4.1.21 i 4.1.23 dekretu Regionu Flamandzkiego o polityce realizowanej w dziedzinie nieruchomości gruntowych, budynkowych i lokalowych z dnia 27 marca 2009 r. musiały być zgłaszane Komisji Europejskiej przed przyjęciem, względnie wejściem w życie tych przepisów?
- 2) Czy uregulowanie nakładające na podmioty prywatno-prawne, których teren dzielony na działki budowlane lub projekt budowy mają pewien minimalny rozmiar, z mocy prawa zobowiązanie socjalne w wysokości jednego procenta od co najmniej 10 i maksymalnie 20 procent tego terenu dzielonego na działki budowlane lub projektu budowy, które to zobowiązanie może zostać wykonane in natura, bądź w drodze zapłaty kwoty 50 000 EUR za niezrealizowaną parcelę socjalną, bądź mieszkanie socjalne, należy zbadać w świetle swobody przedsiębiorczości albo swobody świadczenia usług, albo swobody przepływu kapitału, czy też należy uznać je za kompleksowe uregulowanie, które należy zbadać w świetle każdej z tych swobód?
- 3) Czy art. 2 ust. 2 lit. a) i j) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym⁽²⁾ stosuje się do obowiązkowego udziału podmiotów prywatno-prawnych w realizacji mieszkań i apartamentów socjalnych, który to obowiązek jest nakładany z mocy prawa jako zobowiązanie socjalne w związku z każdym zezwoleniem budowlanym, bądź zezwoleniem na podział terenu na działki budowlane udzielanym na projekt, mający pewien ustawowo określony minimalny rozmiar, przy czym zrealizowane mieszkania socjalne są: kupowane przez przedsiębiorstwa socjalnego budownictwa mieszkaniowego po wcześniej określonej cenie maksymalnej w celu wynajęcia tych mieszkań szerokiej kategorii osób prywatnych, bądź, po przeniesieniu prawa do nich na przedsiębiorstwa budowy mieszkań socjalnych, sprzedawane osobom prywatnym, należącym do tej samej kategorii?
- 4) Czy, jeżeli na pytanie trzecie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, pojęcie „wymogi podlegające ocenie”, występujące w art. 15 dyrektywy 2006/123, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono zobowiązanie podmiotów prywatno-prawnych, dodatkowo, bądź jako część ich zwykłej działalności, do udziału w budowie mieszkań socjalnych i sprzedaży zrealizowanych mieszkań po cenach maksymalnych na rzecz instytucji na poły publiczno-prawnej, względnie przeniesienia na nią prawa do nieruchomości, mimo iż te podmioty prywatno-prawne nie mają żadnej dalszej inicjatywy na rynku mieszkań socjalnych?

- 5) Czy, jeżeli na trzecie pytanie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, sąd krajowy ma:
- a) ze stwierdzeniem, że nowy wymóg podlegający ocenie zgodnie z art. 15 dyrektywy 2006/123 nie został sprawdzony w specyficzny sposób zgodnie z art. 15 ust. 6 tej dyrektywy i
  - b) ze stwierdzeniem, że nowy wymóg nie został podany do informacji zgodnie z art. 15 ust. 7 tej dyrektywy, połączyć sankcję i jeżeli tak to jaką?
- 6) Czy, jeżeli na pytanie trzecie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, pojęcie „zakazany wymóg”, występujące w art. 14 dyrektywy 2006/123, należy interpretować w ten sposób, że zakazuje ono, nie tylko w sytuacjach opisanych w tym artykule, przyjęcia w prawie krajowym uregulowania, jeżeli uregulowanie to uzależnia podjęcie lub wykonywanie działalności usługowej od spełnienia wymogu, lecz również, jeżeli uregulowanie to przewiduje jedynie, że niespełnienie tego wymogu skutkuje przypadkiem rekompensaty finansowej z tytułu świadczenia usługi, której obowiązek świadczenia został ustanowiony w ustawie, i wykluczeniem zwrotu kaucji finansowej uiszczonyj na poczet świadczenia tej usługi?
- 7) Czy, jeżeli na pytanie trzecie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, pojęcie „konkurencyjny podmiot”, występujące w art. 14 pkt 6 dyrektywy 2006/123, należy interpretować w ten sposób, że stosuje się ono również do instytucji publicznej, której zadania mogą częściowo pokrywać się z zadaniami usługodawcy, jeżeli podejmuje ona decyzje wymienione w art. 14 pkt 6 tejże dyrektywy i jednocześnie jest zobowiązana, na ostatnim etapie, w ramach wielopoziomowego systemu, do kupna mieszkań socjalnych, zrealizowanych przez usługodawcę w ramach wykonania spoczywającego na nim zobowiązania socjalnego?
- 8) a) Czy, jeżeli na pytanie trzecie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, pojęcie „system zezwoleń” występujące w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2006/123, należy interpretować w ten sposób, że stosuje się ono do zaświadczeń wystawianych przez instytucję publiczną, po tym jak pierwotne zezwolenie na budowę lub zezwolenie na podział terenu na działki budowlane zostało już wydane i które są niezbędne dla uzyskania prawa do rekompensaty za wykonanie zobowiązania socjalnego, związanego na mocy prawa z tym pierwotnym zezwoleniem i które jednocześnie są niezbędne dla wystąpienia z żądaniem zwrotu kaucji finansowej, do której uiszczenia usługodawca jest zobowiązany na rzecz tej instytucji publicznej?
- b) Czy, jeżeli na pytanie trzecie udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, pojęcie „system zezwoleń”, występujące w art. 4 pkt 6 dyrektywy 2006/123, należy interpretować w ten sposób, że ma ono zastosowanie do porozumienia, które podmiot prywatno-prawny zawiera na podstawie normy ustawowej z instytucją publiczną w ramach przeniesienia prawa do nieruchomości na rzecz tej instytucji publicznej w związku ze sprzedażą mieszkania socjalnego, zrealizowanego przez tenże podmiot prywatno-prawny i to w celu wykonania zobowiązania socjalnego in natura, związanego z mocy prawa z zezwoleniem na budowę lub zezwoleniem na podział terenu na działki budowlane, przy uwzględnieniu okoliczności, że zawarcie tego porozumienia stanowi warunek wykonalności tego zezwolenia?
- 9) Czy art. 49 i 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazują one przyjęcia uregulowania, które skutkuje tym, że z udzieleniem zezwolenia na budowę lub zezwolenia na podział terenu na działki budowlane w odniesieniu do projektu o pewnym minimalnym wymiarze z mocy prawa związane jest zobowiązanie socjalne, które polega na zrealizowaniu, w wysokości określonej liczby procent projektu, mieszkań socjalnych, które następnie muszą być sprzedawane po cenach, których maksymalna wysokość jest określona, na rzecz instytucji publicznej, bądź, za pośrednictwem przeniesienia na nią prawa do nieruchomości, przez tę instytucję?
- 10) Czy art. 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on przyjęcia uregulowania, które skutkuje tym, że z udzieleniem zezwolenia na budowę lub zezwolenie na podział terenu na działki budowlane w odniesieniu do projektu o pewnym minimalnym rozmiarze z mocy prawa związane jest zobowiązanie socjalne, które polega na zrealizowaniu, w wysokości określonej liczby procent projektu, mieszkań socjalnych, które następnie muszą być sprzedawane po cenach, których maksymalna wysokość jest określona, na rzecz instytucji publicznej, bądź, za pośrednictwem przeniesienia na nią prawa do nieruchomości, przez tę instytucję?
- 11) Czy pojęcie „zamówienie publiczne na roboty budowlane”, występujące w art. 1 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (³), należy interpretować w ten sposób, że stosuje się ono do uregulowania, które skutkuje tym, że z udzieleniem zezwolenia na budowę lub zezwolenia na podział terenu na działki budowlane w odniesieniu do projektu o pewnym minimalnym rozmiarze z mocy prawa związane jest zobowiązanie socjalne, które polega na zrealizowaniu, w wysokości określonej liczby procent projektu, mieszkań socjalnych, które następnie muszą być sprzedawane po cenach, których maksymalna wysokość jest określona, na rzecz instytucji publicznej, bądź, za pośrednictwem przeniesienia na nią prawa do nieruchomości, przez tę instytucję?

12) Czy art. 21, 45, 49, 56 i 63 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 22 i 24 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG⁽⁴⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu wprowadzonemu przez księgę 5 dekretu o polityce realizowanej w dziedzinie nieruchomości gruntowych, budynkowych i lokalowych, zatytułowaną „Zamieszkiwanie we własnym regionie”, zgodnie z którym przenoszenie prawa do nieruchomości gruntowych i wzniesionych na nich obiektów budowlanych w pewnych, tak zwanych gminach docelowych, jest uzależnione od wykazania przez kupującego lub najemcę dostatecznego powiązania z daną gminą w rozumieniu art. 5.2.1 § 2 dekretu?

⁽¹⁾ Dz.U. L 312, s. 67

⁽²⁾ Dz.U. L 376, s. 36

⁽³⁾ Dz.U. L 134, s. 114

⁽⁴⁾ Dz.U. L 158, s. 77

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku (Rzeczpospolita Polska) w dniu 9 maja 2011 r. — Fortuna Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Gdyni

(Sprawa C-213/11)

(2011/C 219/06)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fortuna Sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Gdyni

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis art. 1 pkt 11 Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾ oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego powinien być interpretowany w ten sposób, że do „przepisów technicznych”, których projekty powinny zostać przekazane Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 wymienionej dyrektywy należy taki

przepis ustawowy, który zakazuje zmiany zezwoleń na działalność w zakresie gier na automatach o niskich wygranych w zakresie zmiany miejsca urządzania gry?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 020 P. 337 — 348), zmieniona przez Dyrektywę 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniającą dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 217, s. 18; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 21 P. 8 — 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku (Rzeczpospolita Polska) w dniu 9 maja 2011 r. — Grand Sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Celnej w Gdyni

(Sprawa C-214/11)

(2011/C 219/07)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gdańsku

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Grand Sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Celnej w Gdyni

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis art. 1 pkt 11 Dyrektywy nr 98/34/WE z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾ oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego powinien być interpretowany w ten sposób, że do „przepisów technicznych”, których projekty powinny zostać przekazane Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 wymienionej dyrektywy należy taki przepis ustawowy, który zakazuje przedłużania zezwoleń na działalność w zakresie gier na automatach o niskich wygranych?

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 204, s. 37; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 020 P. 337 — 348), zmieniona przez Dyrektywę 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. zmieniającą dyrektywę 98/34/WE ustanawiającą procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych (Dz.U. L 217, s. 18; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13 Tom 21 P. 8 — 16).